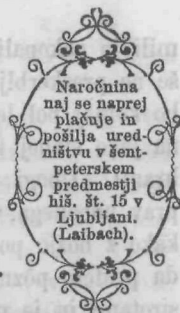

VERTEC.

Časopis s podobami za slovensko mladost.

Štev. 9.

V Ljubljani 1. septembra 1872.

Leto II.

Pridni mlatiči.

Berž mlatiči mi vstanite,
Delo berž da gre spod rok!
Cepce v roke kar vzemite,
Vdarte: pika poka pok!

Ti obračaj, jaz bom stresal,
Jože zmetaj v kot širok!
Tone cepce bo navezal,
Kmal' bo: pika poka pok!

Ječmen, rež, pšenica zveta,
Ajda in sočivja strok
Dobro obdaruje kmeta;
Urno: pika poka pok!

Ko se vse bo dokončalo
Cepce veržemo iz rok!
In zapeli Bogu hvalo,
Srečni: pika poka pok!

Šim. Punc̃ah.

Ne zapustite ubogih sirot.

(Iz hervlašćine prevel I. T.)

Družina nekega revnega učitelja na kmetih je sedela okoli mize. Večerja je bila že na mizi, toda niti otrokom niti materi se ni poljubilo jesti. Večkrat so pogledovali na vrata, kakor da bi koga pričakovali.

„Sam Bog si ga védi, kje je zopet zaostal ta človek,“ rečejo mati ter nejevoljno premaknejo prazni stol, ki je bil pripravljen za očeta. „Že se bliža noč, otroci mi so zaspani, a njega ni. Pač ne bode drugače, pustiti mu bodem morala nekoliko večerje.“

Bilo je zjutraj na vse zgodaj, da je šel učitelj k pogrebu svojega prijatelja, sosedu in tovarša, v bližnjem fari, pa se še ni povrnil domú. Ravno ko so mati otrokom porazdelili juho, odpró se vrata in oče stopijo v sobo.

„Dober večer, ljubi oče!“ zavpijejo otroci, položijo žlice na stran ter mu veselo hité naproti. Vsak bi bil rad prvi pozdravil in poljubil dobrega očeta; še celó najmlajše detetce v naročji matere je stezalo svoji šibki ročici proti njemu.

Oče so pa bili žalostni in blédi.

„Mráz ti je, gotovo si se prehladil,“ rečejo skerbna mati. „Kje si vendar bil tako dolgo?“

„Oh žena,“ vzdihne učitelj, „žalosten je bil današnji dan zame; spre-

mili in zakopali smo v hladni grob očeta, ki je zapustil petero majhnih še ne preskerbljenih otrok. Supruga mu je umerila, kakor sama veš, tega bo komaj pol leta — denarjev ni zapustil nič — bil je siromak, kakor veš, na jako slabej fari, kjer je komaj izhajal, kam li še, da bi si bil kaj prihranil. Ubogi otroci nimajo zdaj ne očeta ne matere, nobenega človeka, prav nobenega, da bi se jih usmilil. Štiri teh ubožčkov sem vendar nekako z božjo pomočjo izročil v roke dobrih ljudi in to je vzrok, ljuba moja, da pridem pôzno. Bil sem skorej pri vseh bogatejših ljudéh z zapuščenimi sirotami in je prosil za božjo voljo, da bi se jih kdo usmilil in je vzel v svojo skerb in varstvo. „Kdor enega teh ubogih otrok sprejme v mojem imenu, mene sprejme,“ te besede našega izveličarja odperle so mi marsikatero sercé pravega kristjana. Ali vendar mi je ostala pri vsem tem še ena sirota — deklíca namreč, baš kakor naša mala Anica. Imé jej je Marica in je prav zala deklíca!“

„Oče, oče!“ vzklikne naglo mala Anica, „Marico pa hočemo k nam vzeti — kaj ne, ljubi oče?“ Tudi petletni Lukec ni imel nič zoper to.

„Vse dobro, ljubi otroci, ali pomisliti morate, da sem tudi jaz na jako slabej fari, da imam slabe dohodke, a vas je že brez tega četvero otrok; — nadalje morate pomisliti še to, da bi se od vašega že tako pičlega kruhka moralo odtergovati, ako bi imeli še enega otroka več pri —“

Otroci ne pusté očeta izgovoriti. „Nič ne dé, ljubi oče, pripelji le ubogo, zapuščeno deklíco k nam.“

„Tam le zunaj vam stoji v veži,“ rečejo oče.

Veselo zderčí Anica skozi đuri, a drugi zopet obstopijo vrata, ter komaj pričakujejo, da jim pripelje Anica ubogo siroto v hišo.

Zdaj se je še le začelo pravo veselje, vsak hoče, da prvi primakne še en stol k mizi, vsak bi rad prijel ubogo siroto za roko in jo peljal za mizo revnega pa gostoljubnega učitelja. Zdaj pride versta na očeta. „Oče, oče,“ začnejo veseli otroci, „kako si vendar ti naš dober oče, ki vedno skerbiš, da nam napraviš kako novo veselje!“

Oče se ne morejo ubraniti veselih otrok, Anica se mu verže v naročje, jokaje se od veselja mu gladi bleđa lica; drugi ga zopet prijemljejo za roko, vlečejo ga za suknjo, — veselja ni kraja ni konca, — le tuja deklíca zakrije si obraz z rokama in spusti se — v jok! Zdaj jo otroci obsujejo od vseh strani in jo jamejo tolažiti: „Nič ne jokaj Marica, ti boš ostala pri nas; od danes zanaprej boš naša séstrica. Tudi naši starši te bodo imeli radi, o ko bi pač znala, kako so dobri!“

„Otroci! juha bode merzla,“ opominjajo mati, in otroci se posadé zopet okoli mize. Anica povzdigne svoji mali ročiči proti nebu in môli pobožno: „Pridi, ljubi Jezus, bodi naš gost, in blagoslovi nam ljubi Bog te svoje darove!“

Molčé se pogledujeta oče in mati; zdelo se jima je, kakor bi zarés sedel med njimi oni presveti gost, ki je rekel: „Kdor enega teh ubogih otrok sprejme v mojem imenu, mene sprejme!“

Anica si je mislila ravno tako. Rekla je: „Ljubi oče! ali ni Marica naš gost, ki nam ga je poslal ljubi Jezus sam?“

Tako je zdaj sedelo sedmero glav okrog revne učiteljeve mize. Pri vsem tem pa vendar niso godernjali otroci, kedar so mati navadni hlebček kruha razrezali v sedem koscev namesto v šest. Vsi so imeli radi ubogo siroto Marico in so jo ljubili kakor svojo lastno sestro. Dá, še celó skuševali so se, kdo bode Marici največ dobrot skazal.

Toda kaj mislite, ljubi otroci, kaj so rekli drugi ljudjé v vasí, ko so slišali, kako se je učiteljeva družina pomnožila. „Drugi ljudjé?“ vprašal bode marsikdo izmed vas „kaj neki briga to druge ljudi!“ Toda temu ni takó, dragi moji. Ravno drugi ljudjé so, ki si večkrat delajo dosti nepotrebnih skerbi za take stvari, ki je prav za prav najmanj zadevajo. Je že tako na tem ljubem svetu. Marsikateri ljudjé pometajo raje pred tujim nego pred svojim pragom! — Tako je bilo in bode, dokler bo svet stal.

Našega národa že stara navada je ta: kedar pri hiši česa primanjka, da si izposodi pri bližnjem sosedu, ter mu pri pervej priložnosti potem zopet pošteno poverne. Tako je bilo tudi tukaj. Ko so poslali mati Ančiko v vas bodisi po mleko, meso ali kako drugo potrebno stvar, berž so jej rekli sosedje: „Mar nimate sami zadosti otrok, da ste si mogli še drugega tujega otroka na glavo nakopati?“ — Drugi so zopet rekli: „Pač so tvoj oče lep gospodar; ali mu je bilo potreba tujega otroka jemati pod streho, ko sam nima nič jesti, pa je drugih bogatih ljudi zadosti, ki lože skrbé za uboge sirote nego vi, ki ste sami tuje pomoči potrebni.“ Če je pa Ančika take ljudí včasih zavernila in rekla: „No, ker ste tako dobrega serca, pa vzemite vi ubogo Marico v svojo skerb, povedala bom to očetu.“ — Nato so jej rekli berž sosedje: „Še tega nam manjka, potem bi imeli lahko polno hišo tujih sirot; imamo že v naši vasí zadosti domačih revežev, za katere nam je treba skrbeti.“ — „To vse je rés, pa tudi za tuje moramo malo skrbeti,“ je že hotla Ančika reči, pa raje je zamolčala te besede, ker si je mislila, da otrokom se ne spodobi prigovarjati starim ljudem, če nas tudi razžalijo včasih s kako besedo. Ko je domú prišla, povedala je vse očetu, kako so se sosedje hudovali čez to, da so vzeli ubogo siroto Marico pod svojo revno streho. Oče so Ančiko pohvalili, da je bila pri takem razžaljivem oponašanji tiha in mirna in so rekli: „Pustimo take ljudi, ki si večkrat sami vskratijo toliko sladkega veselja. Le pomislimo, koliko radosti in veselja nam daje naša Marica, — in poglejmo kako se ljudjé jezé nad nami in nas prezirajo samo zavoljo tega, ker smo dobri in miloserčni do ubogih, zapuščenih sirot!“

Ako pa pomislimo od druge strani, kako reven je še zmiraj učiteljski stan posebno gledé njegove družine, moramo pač priznati, da si je ta učitelj zares brez potrebe nakopal novo bréme na glavo. Nekega dné sedi naš učitelj ves zamišljen pod staro jablano na vertu, zraven njega sedí Anica in šiva. Zapisnik, v katerega je marljivo zapisaval vse svoje dohodke in stroške, leží pred njim na kamenenej mizi. Učitelj primerja dohodke s stroški, ali račun se mu nikakor ne zлага. Treba bi bilo nove obleke in obutali za otroke,

to se vé tudi za Marico, kajti zima se že približuje. Jesenski vetrič prepihava, rumeno in velo listje pada pred skerbnega očeta na tlá; ali on še vedno računi in prevdarja, pa ne vidi drugega nič na papirji nego same dolgove, v katere se je moral zamotati, ko mu je supruga dalj časa ležala bolna v postelji.

Ves raztresen vstane in hodi po vertu. Da bi se nekoliko umiril in pozabil svoje velike skerbí, ki mu so se motale po glavi, vzame neki časopis v roke in ga prevrača na vse strani. Na enkrat se mu vstavijo oči na neke verstice, ki je prav marljivo bere, — enkrat, dvakrat, — potem se zopet vsede in začne na novo premišljevati. Kaj neki je bilo v časopisu, da ga je tako naglo zatopilo v nove misli in premišljevanje? Bilo je naznanilo, da je v sirotinskem závodu bližnjega mesta izpraznjena ustanova za kako ubogo siroto in da ima grajščak v njegovej vasi prvi glas, komu se ima izpraznjeno mesto podeliti.

Zdaj le se mi kaže najlepša priložnost, mislil si je učitelj, da s pripomočjo našega grajščaka spravim Marico v sirotinski závod, ter si vsaj nekoliko olajšam težko bréme, ki me tako hudo tare. Pa zopet se mu težko zdí prepustiti mlado Marico, to zalo deklico, v tuje roke, nevedé kako se bode skerbelo tam za dušni in telesni blagor uboge sirote, skerbelo ga je tudi, da bi lepe Maričine lastnosti ne terpele škode med drugimi otroci.

Dolgo premišljuje kaj mu je storiti, naposled ga vendar njegova revščina prisili, da sklene grajščaka prositi za priporočilo.

Drugi dan, ko ni še nikomur nič povedal od svoje namere, odide h grajščaku ter mu v živih barvah popiše žalostni stan zapuščene sirote, prošé ga za njegovo blago pripomoč. Grajščak mu obljubi, da bode storil vse, kolikor je v njegovih močéh, in učitelj se poverne zadovoljen domú.

Še nikoli mu ni bila nobena reč tako težavna, kakor to novico naznaniti svojej supruzi in ljubim otrokom. Anica je bila ravno v sobi, ko začne učitelj z žalostnim srcem pripovedovati o svojej naméri. Ko Anica sliši, da bode morala Marica od hiše, priteče berž k očetu ter pravi: „Oče, mi ne pustimo Marice od sebe. Oče, dobri naš oče!“

„Pusti me, Anica,“ rečejo oče, in ne tergaj še bolj mojega žalostnega srcá. Mar ti véš, kako dolgo mi še ljubi Bog ohrani moje življenje? Tako lepe priložnosti vendar ne smemo pustiti, da bi ne skerbeli za boljšo prihodnjost zapuščene sirote. Pomisliti pa tudi moraš, da vam jaz po svojej smerti ne morem nobenega premoženja zapustiti, razun svojega poštenega imena in očetovskega blagoslova, — in da bo znabiti vaša uboga mati Bogu hvaležna, ako bode mogla tudi vas, — vas, ljubi moji otroci, spraviti v kako ubožno hišo.“

Anica je hotla odgovoriti, pa oče je ne pusté rekši jej, da jim je že brez tega težko pri serci in da sami ne vedó, kaj jim je storiti. Govorili pa bodo še poprej o tej zadevi z materjo.

„Nikakor je ne pustimo od sebe“ mislila si je Anica natihoma in hití, da poišče Marico.

Uboga Marica je bila med tem v sosedovem vertu in je pomagala po-

birati sadje. Sosed je sam splezal na jablano in jo potresal, da so lepa, zrela in rudeča jabelka padala kakor orehi po tléh. Veseli otroci so pobirali jabelka v jerbese in sosed je imel več veselja nad pridnimi otročiči nego nad obilnim sadjem, ki mu ga je Bog dal. Tam od strani pa je stala uboga Marica žalostna in sama, ter je razgernila svoje krilce, da se ne pobijejo lepa jabelka.

„Oh,“ vzdihnila je Marica natihoma, „ko bi imela še svoje ljube starše, kako vesela bi bila tudi jaz!“ Tukaj se spomni svojih ljubih staršev, oddaljenih bratov in sestric, spomni se na vse one vesele trenutke, katere je imela nekaj v hiši svojih preljubih ranjkih staršev, — in debele solzé se jej vlijó iz njenih prijaznih očesic. Nato priteče Anica od zadej in jej tiho na uho pošepeta: „Marica! ti boš morala v mesto, pa mi te ne pustimo od sebe.“

Žalostno nagne Marica svoje oči proti tlam kakor bi hotla reči: „Prav dobro mi je bilo pri vas, pa — božja volja naj se izide.“

Obe deklici ste stale jokaje se blizo vertne ograje in ste se razgovarjale. Sosed pokliče Marico in jej streše v njeno belo krilce polno košarico jabelk.

„Ali smem odnesti ta jabelka svojej dobrej materi,“ vprašala je Marica ter mislila na svojo dobrotnico, gospo učiteljico. „O ljubi sosed, ona je tako dobra meni ubogej siroti!“ — Sosed rad privoli v njeno prošnjo in Marica odide z Anico proti domu.

Med potjo jej reče Anica: „Veš kaj? poskušale bove še enkrat; jaz zmiraj mislim, da te naša mati ne bodo pustili od nas.“

Ali vendar ste imele malo upanja, da bi se ta reč obernila na bolje. Z žalostnim srcem in solznimi očmi stopite v hišo in Anica bi bila skorej omedlela, ko vidi dobro mater vso objokano sedeti, a oče stojé ves pobit zraven nje. Anica stopi k materi in je skuša pregovoriti.

„Kaj ne, ljuba mati, Marica bode ostala pri nas, ker nima očeta niti matere.“ Tako je prosila Anica s solzami v očeh in tudi petletni Lukec je to prošnjo podpiral.

Oče pa, ki se jim debele solze vderó po licih rekó: „Otroci, otroci, mar mislite, da bi jaz ne imel rad, da bi Marica ostala pri nas?“ Toda jaz ne smem tega pripustiti. Jaz moram skerbeti za njeno prihodnjo srečo, pa tudi Marici se bode v sirotnišnici bolje godilo, nego tukaj pri nas. Prosim vas, ljubi otroci, ne nakladajte mi še težjega kamena na moje že brez tega poterto srcé! Mati bodo jutri peljali našo dobro Marico v závod za sirote, in ti Anica jo lahko spremlja!“

Vsi obmolknejo. — Nobeden si ne upa očetu oporekati; kajti bralo se jim je na obrazu, kako težko jim je bilo pri serci. Vse se je jokalo. Ko so prinesli mati večerjo na mizo, ni mogla Anica svoje molitvice pred jedjo končati, da bi se ne bila jokala — „oh, tedaj se vendar moramo ločiti od tebe, premili naš gost!“ Nobeden se večerje ne dotakne, a oče tolažijo otroke pripovedovaje jim, kako dobri so bili ljudjé, ki so ustanovili ubožni závod, kako je tam vse lepo in dobro, — toda zastonj je bilo očetovo dokazovanje. Otrokom se je zdelo, kakor bi oče sami ne verjeli veliko svojim besedam.

Drugi dan je bil žalosten prizor, ko je Marica slovo jemala. „Pustite jo, pustite, da gre“ rečejo objokani oče „kajti drugače ne bodem mogel danes v šoli otrok poučevati. Ravno danes bi imel v šoli razkladati miloserčnost in usmiljenje, in jaz sem sam tako neusmiljen, da to ubogo dete podim iz svoje hiše. O Bog! zakaj sem vendar tako reven; ravno jaz bi rad lačne nasitil, žejne napojil, nage oblekel — pa sam nimam ničesar. O ko bi le bil bogat, bogat, — bogat! Idite, otroci, idite hitro, — kdo vé, ako ne bode te tudi vi, lastni moji otročiči, znabiti kmalu morali terkati na vrata ubožne hiše. Idite, in pustite me samega!“

Odšli so. Anica je nesla Maričin zveženj. — Marica je bila že zjutraj rano pri grajskem gospodu in tam je dobila nekoliko denarja za odhod in nekaj stare obleke. Vse te malenkosti je nesla Anica v ruto povezane za svojo milo tovaršico Marico. — In tako so odšli. Ubogi učitelj jih je spremljal s solznimi očmi, dokler se mu niso izgubili v daljavi.

Ko so bili že blizu mesta, vgledata naši popotniki veliko množino otrok, ki so šli dva po dva skupaj in to v najlepšem redu, deklice naprej, za njimi dečki. Bili so otroci iz ubožnega závoda, ki so šli iz hrumečega mesta na čisti zrak, v prosto božjo naravo, da se malo poigrajo in okrepe. Nadzornik in ena nadzornica sta je spremljevala. Supruga našega učitelja nekoliko postane in se čudi lepemu redu. „O mati,“ reče Anica, „kako težko bode našej Marici preden se privadi tako ostrega reda; Marica je živa in je rada vesela.“

„To, rožica moja, zahteva le red ubožnega závoda,“ odgovoré mati, „zunaj na trati pa bodo otroci vse drugače veseli, smejali in igrali se bodo kolikor se jim bode le poljubilo. — Ne bodi tedaj tako nemirna in ne straši naše Marice brez potrebe. Ali ne veš pregovora, ki pravi: Kdor se preveč straši, ne pride nikdar h kaši!“

Vsi trije stopijo potem v bližnjo gostilnico. Mati so hotli namreč z Marico še enkrat skupaj kosilčati in učitelj jim je dal za kosilce še posebej nekaj denarja.

Kerčmarica se posadí blizu njih in je izprašuje zdaj to, zdaj uno; mati jej pripovedujejo, po katerih opravkih so prišli v mesto. Po končanem kosilcu se mati poslové od kerčmarice in se podadó naravnost v sirotnišnico.

Ko pridejo do neke zale in velike hiše, potegnejo mati za zvonec, ki je visel ob vratih. Vrata se odpró in vsi trije stopijo noter. Marica se začne glasno jokati. „O Bog! ljuba moja mati,“ rekla je, „tukaj se mi vse tako čudno zdí, da me kar strah in grôza obdaja. „O Bog! najraje bi bila pri svojih ranjkih starših v nebesih, ako že ne morem biti pri vas, ki ste mi tako dobra, kakor moja lastna mati.“

Zdaj se pokaže neka zeló stara ženska, berž ko ne je bila nadzornica. Mati začnó pripovedovati, da so pripeljali ubogo Marico v závod, in nadzornica se prav prijazno ž njimi pogovarja. „Nič se ne boj, ljubo moje dete, mi bomo skerbeli, da se ti bode dobro godilo, in nič se ne bodeš več jokala. Tukaj bodeš imela vse, kakor bi bila doma,“ tolažila je nadzornica objokano Marico.

Zdaj pelje nadzornica naše goste v závod. Najpred vam hočem poka-

zati spavnico za naše otroke. Vidiš, ljuba moja, — kako ti je imé? — tedaj ljuba Marica, tukaj bodeš spala. Ravno ta le postelj je zdaj prazna; kakor vidite je popolnoma čista, — na to pa tudi jaz posebno pazim.

Pernice ni sicer nobene na postelji, kajti povedati vam moram, da so pernice za majhne otroke jako nezdrave. Glejte, ravno tukaj je ležala pred osmimi dnevi zala deklica. O Bog! kako se to skupaj sklada, — tudi ta deklica je bila hči nekega ubogega učitelja. Prizadjala nam je pa veliko skerbí in nadlog. Deklica se namreč ni mogla nikakor privaditi ostrega reda, ki ga imamo v zavodu. Bila je sicer krotka in ponižna kakor ovčica, a pri vsem tem vendar termasta in včasih še celó nevbogljiva. Le pomislite, če je bila sama, berž je tekla tje k oknu in jejokala brez prenehljeja. „O moj ljubi oče, o moja ljuba mati, kje ste? kje ste?“ to je bilo vse; kar se je slišalo iz njenih ust. In tako je začela deklica hirati in se sušiti, dokler nam ni poleg naše najboljše postrežbe in oskerbovanja pred osmimi dnevi umerla. — Zdaj jim nadzornica pokaže tudi sobo, v katerej otroci opoldne kósijo, potem šolo in druge prostore ter je pelje po vsem zavodu. Ko so si vse to ogledale, gredó mati h gospodu nadzorniku, da zapišejo Marico v zavod. Toda ko pridejo k nadzorniku, reče jim ta, da ravno zdaj ni za Marico nobenega praznega mesta, kajti ono mesto, ki je izpraznjeno, dobila je ravno pred dvema dnevi neka sirota iz občine N., ki ima prvo pravico do zavoda, kajti omenjena občina je v napravo mestne ubožnice pripomogla z velikim zneskom denarja.

„Tedaj Marica“ rečejo mati „ker ni drugače morala bodeš zopet ž nama nazaj in boš morala pri nas ostati! Bog je hotel tako, njegova sveta volja naj se izide!“

„O mati, ljuba mati,“ reče Anica „to vam bode vse ljubi Bog povernil.“ Obe skočite iz zavoda, kakor dve mladi gazelici, in malo je manjkalo, da jima ni počilo serce od veselja. Ko ste bile zunaj na prostem, objame Anica svojo ljubo prijateljico Marico ter jej tiho na uho pošepeta: „Prav ljubo mi je, mila Marica, da te niso mogli v zavod sprejeti.“

Kmalu potem pridejo mati in otroci do doma. -- Zunaj pred vratni rečejo mati: „Veš kaj Marica? ostani ti zunaj, da prideržimo očeta in otroke v hiši!“

Učitelj sedí žalosten in ves pobit za mizo in bere iz neke knjige, ko stopijo mati z Anico v sobo. Učitelj je pozdravi brez da bi vprašal po siroti Marici. Mati se podvizajo in prinesejo večerjo na mizo, katero so bili že pred odhodom pripravili. To se vé, da se jim je sercé veselja smejalo:

Vsi se posedejo okoli mize. Toda oče so bili žalostni, otroci objokani, ko v gledajo prazno mesto, kjer je sedela še malo poprej uboga Marica. Nató se vzdigne Anica, sklene svoje roke ter začne na glas moliti: „Pridi, pridi, ljubi Jezus, bodi naš gost —“ In glej! vrata se odpró in gost pride. „Marica! Marica!“ zavpijejo otroci enoglasno, očetovo lice se razvedrí od veselja in tudi oni rekó: „O Marica! naša preljuba Marica!“ — Otroci so zdaj dobili zopet svojo Marico nazaj. — „Hvala Bogu!“ reče dobri učitelj, „mene je ves dan skerbelo, ali sem prav storil ali ne.“

Mati pripovedujejo očetu vse natanko, kako se jim je godilo v mestu, in kako je bilo v závodu, v katerega je bila namenjena Marica.

„Nò, hvala Bogu; revni smo sicer rés, a vendar smo pri vsem tem tudi srečni“ rečejo oče podavši Marici svojo roko. — Marica se joka na ves glas. Jokala pa je le od prevelikega veselja, da je dobila zopet svoje starše, brate in sestre!

Ko je Marica v hiši revnega pa dobrega učitelja že prav domača postala, moral je učitelj misliti tudi na ostale sirote, na brate in sestre Maričine. Učitelj je bil namreč tudi poverjenik društva v pomoč ljudskim učiteljem, ki ima ta blagi namen, da podpira njihove zapuščene vdove in sirote.

Nekega dne gre tedaj v bližnjo faro, v katerej je bil izročil uboge sirote dobrim ljudem, da jim poišče zdaj kako stalno mesto, in da naprosi dobre ljudi, da bi vsaj nekoliko žertovali za odgojo teh ubogih sirot. Ob enem naznani vse to društvenemu opravištvu in prosi, da bi tudi ono pripomoglo nekoliko v izrejo zapuščenih otrok, in to tembolj ker je bil ranjki njih oče tudi ud podpornega društva.

Ko je bilo vse vravnano, skerbel je učitelj tudi še dalje za sirote svojega tovarša in je marljivo popraševal, če hodijo pridno v šolo, če se dobro učé in lepo obnašajo; posebno je pa gledal nato, da se svojim dobrotnikom prijazne in hvaležne skažejo.

Večkrat je vprašala Marica svojega dobrotnika, če vé, kje so njeni pravi bratje in sestre, če še mislijo na svoje dobre starše in če za-nje molijo. Vprašala je tudi, kako se obnašajo in če se pridno učé.

Vselej, ko je šel učitelj v bližnjo faro, dase prepriča sam, — kako se godí ubogim sirotam, pripovedoval je potem skerbnej Marici, da se njenim bratom in sestram godí prav dobro in da so njih dobrotniki zadovoljni ž njimi.

Nekega dné pa naredí učitelj nenadno veselje za Marico. Pripelje namreč njene brate in sestre s seboj domu, da se nekoliko pogovoré in razveselijo.

Ko bi bili, ljubi otroci, mogli videti le od daleč, koliko veselja in radosti so imeli bratje in sestre, ko so se po dolgej ločitvi zopet pervikrat objeli in poljubili. Drug drugega so popraševali, kako se mu godí, koliko lepega in koristnega se je že naučil, ali misli na svoje dobrotnike in se jim za prejete dobrote zahvaljuje, ali se spominja večkrat na ranjke starše, za nje večkrat moli i. t. d.

Po kosilu se zopet ločijo in se podadó vsak k svojemu dobrotniku, ko so si poprej terdno obljubili, da se bodo tudi zanaprej še lepo védli in v lepih čednostih napredovali.

Svojo obljubo so tudi deržali, Bog jih je blagoslovil in vsi so bili srečni.

Stari učitelj in njegova supruga sta doživela veliko veselja nad svojimi otroci, pa tudi Marica jim ni delala sramote. Še le v poznej starosti ju je poklical Bog iz tega svetá. Dobri otroci so jima zatisnili oči in ju spremili vsi do hladnega groba, na katerega so tudi pozneje še radi hodili, ter za svoje dobre starše in dobrotnike molili in vselej zraven pristavili besede: „Lehka vam bila črna zemljica, v njej počivajte mirno!“